

Bliži se blagdan Božića i zato se vam se želim približiti, predraga moja braćo. Ovo nije programatsko pismo, još je potrebno razmišljati! S braćom definatorima, iz dana u dan, činimo prve korake i sve se više upoznajemo. Poštujući ono što je zaključio 83. Generalni kapitul, priopćit ćemo vam ono što želimo ostvariti kroz šestogodište.

Božićno pismo 2006.
fr. Mauro Jöhri
Generalni ministar

primi ga
u naručje
Lk 2, 28

Uzmimo Dijete u naručje!

Božićno vrijeme smatram prikladnim da vam uputim svoju prvu riječ kao Generalni ministar, jer svaki od vas zna koliko je ovaj blagdan bio u srcu našega Serafskog oca Franje! Još davno, dok sam boravio u našem samostanu u Luzernu, gvardijan me zamolio jesam li spreman slaviti božićnu misu za stariju braću. Rado sam prihvatio. Na večer 24. prosinca slavili smo u 20 sati misu u samostanskom koru. Sve je odsijevalo božićnim svjetlom, ali više od svega malo Djetesce od gipsa, gotovo u prirodnoj veličini, u sredini kora. U homiliji sam govorio braći o velikom daru koji nam je Otac darovao poslavši nam svoga prvorođenoga Sina, ali dok sam govorio došla mi je misao: Zašto ne bismo jedan drugome iz ruke u ruku predali Djetesce pozivajući svakog da ga uzme i zadrži u naručju za trenutak? To dijete tiče se povijesti svakoga od nas. Gledajući pažljivo, dalo nam je dar zvanja i mi smo rekli da i predali mu svoj život. Što je redovnički život ako ne odluka da Bogu u Kristu darujemo sav svoj život? Ispravno se govori o posvećenju, o životu za njega odvojenom. Zašto onda ne uzeti u naručje to Dijete koje nas podsjeća na onoga

koga smo izabrali kao Gospodina svoga života? Iz te odluke proizlazi dubok i jedinstven smisao našega života, našega posvećenoga života.

Kao sv. Feliks Kantalicijski

Uslijedilo je nekoliko ganutljivih trenutaka. Bilo je izvanredno lijepo vidjeti staru braću kako brižno uzimaju u naručje Dijete. Promatrao sam te hrapave i istrošene ruke, poneke izobličene bolešću, ali sve svjedoci truda života u službi drugima. To su ruke zidara, drvodjelja, mehaničara ili one mekanije i delikatnije brata vratara ili onoga tko je dijelio milosrđe Božje. Neki su od njih mnogo godina bili misionari i izgradili su škole i crkve, vozili su kamione, popravili putem motor kad bi se pokvario, upoznali su ručni rad, izmoli bezbrojne krunice. Sada primaju u naručje Dijete i nose ga u srcu, da ga poviju uza se. To je trenutak kojega se snažno sjećam. Bio je to čas velikog doživljaja! Braća su prigrlila Djetesce od gipsa koje ih je podsjećalo na Onoga kojemu su darovali život svojim redovničkim zavjetovanjem. Kako ne sjetiti se starca Šimuna, koji je uzevši u naručje dijete, svečano uskliknuo: „Sad otpuštaš

slugu svojega, Gospodaru, po svojoj riječi, u miru“ (Lk 2, 29)? Šimun ga uze u naručje nakon dugog života istrošenog u iščekivanju Spasenja, dok su moja braća promatrala Onoga kojemu su darovala dar svojega života. Toga trenutka, bez našega znanja, sva kapucinska ikonografija ponovo je oživjela. Među našim svecima jedan iznad sviju: Sveti Feliks Kantalicijski! Uvijek sam ga zamišljao s Djetetom u naručju!

“Neka imaju na umu da su darovali sebe“

Za vrijeme nedavno održanoga Generalnog kapitula, istaknuta je s više strana potreba da se nastavi rad na prevodenju u praksu onoga što je bilo rečeno na VII. Plenarnom vijeću Reda o našem bratskom životu u znaku putujućosti i malenosti. Istovremeno je bilo mnogo onih koji su uporno tražili da se Red propituje o svom identitetu. Koja je naša karizma? Što znači biti kapucin danas? Pitanja jednostavna i izravna. Pitanja kojima ćemo sigurno posvetiti produbljeno razmišljanje nastavljajući posao kojega je već moj prethodnik započeo. Sada nije čas da nastavimo produbljenje te teme. Ono što želim reći i istaći je to da je svaki od nas učinio zavjet da svoj život daruje Bogu i ljudima, svom čovječanstvu. Dar je ono što daje okus našem posvećenom životu. Zato vas pozivam da uzmete u naručje Dijete Isusa – to ćete učiniti konkretno ili duhovno nije važno – da si na konkretan način predstavite stvarnost dara: On nama darovan i mi koji se njemu potpuno darujemo. Dolaze mi na pamet riječi Sv. Franje u Nepotvrđenom Pravilu: „I sva braća, gdje god jesu, neka imaju na umu da su darovali sebe i prepustili svoja tjelesa Gospodinu našem Isusu Kristu“ (NPr. 16, 14).

Konkretnost našega dara

U Djetetu, koje je Šimun primio u naručje, primjećuje se dimenzija velike krhkosti. Dijete se potpunoma, bez zadržke, predaje i ova će se usporedba dara zaključiti euharistijskom gestom njegovog predanog tijela i njegove na križu prolivene krvi za spasenje sviju nas. Ništa ne zadržava i sav se daruje. Njegov način samodarivanja ne poznaje granice, osim one iz Ljubavi. I znamo da Ljubav nikad ne postavlja uvjete i ne zahtjeva nikakvu „zahvalu“! Koliko bih želio da mi kapucini, posvećeni redovničkim zavjetima, naučimo darovati se na ovaj način, bez straha i bez postavljanja uvjeta. Znati darovati se tako nije ništa izvanredno, to se događa svaki puta kad se od nas traži neka služba ili jednostavan premještaj iz jednoga u drugi samostan. Znamo koliko nas je ponekad toga strah, ali od čega strah? Strah da se suočimo s onim što nam je poznato, da započnemo ispočetka s braćom koju nikad nisam vidio. Starah da moram nešto pretrpjeti? Nije li možda tako? Pa ipak, kad netko stvarno pogleda svoju nutrinu, što otkriva u sebi? Mjesto od kojega se ne može ili neće odijeliti? Običaje koji su mu postali dragi? Može biti da nađe sve to, ali ipak, ostajući u posluhu, otkrit će nadasve onu sklonost koju je razvio kroz dugi niz godina svoga služenja. Primijetit će nutarnje bogatstvo stečeno velikodušnim služenjem i odatle će mu doći svijest da je u stanju to isto činiti i drugdje. Ono će ga pratiti posvuda. Mjesto provjere naše ljubavi prema Bogu, našeg darivanja njemu, ostaje konkretna ljubav koju smo iskazali braći. Prva poslanica Sv. Ivana o tome ne ostavlja nikakvu sumnju: „Tko ne ljubi svoga brata kojega vidi, Boga, kojega ne vidi ne može ljubiti“ (1 Iv 4, 20). Ako je bratska zajednica mjesto konkretnosti naše ljubavi, ne pružajmo otpor, ne uzmičimo, nego se darujemo u življenju one „poslušne ljubavi“ o kojoj govore naše Konstitucije (Konst, 164 -167). Ne čekajmo da nam se kaže što treba činiti. Imajmo inicijativu i budimo konstruktivni na dobro

našega bratstva svaki puta kad nam Duh i zdravo rasuđivanje to sugeriraju. To će nas dovesti do otvaranja potrebama siromaha našega vremena i pronalaženja djelotvornih oblika prisutnosti među njima, na rubovima našega svijeta.

Hvala od srca fra Johnu Corriveau

Zaključujući, želim vas učiniti dionicima jednog kratkog dijela pisma koje sam nedavno dobio od našeg ljubljenog i poštovanog Generalnog ministra fra Johna Corriveau-a. Piše mi ovim riječima: „Služiti Redu kao Generalni ministar najveći je dar moga života i velika milost Božja. Ostavljam tu službu mirna srca i s velikom nadom“. Jedno je sigurno: fra John Corriveau, u svim godinama posvećenim služenju Redu, kao Generalni ministar, nikad nije uzmakao. Na licu mu se iščitavala radost što se može založiti za dobro svijetu. Želio bih da mu s naše strane stigne jedno zajedničko hvala preko ovih redaka. Njemu dugujemo mnogo, a način na koji je služio Redu podsjeća nas da se prava i duboka radost nalazi u potpunom darivanju i predanju našega života bratstvu, kako nas podsjeća obrazac našeg zavjetovanja!

Poput pastira i kraljeva pođimo i mi do štalice i donesimo na dar same sebe, naša tjelesa, našu raspoloživost da zajedno s bratskom zajednicom i nikad bez nje nastavimo svoj put.

Svjesni smo Isusove riječi koja kaže: „Dajte i dat će vam se: mjera dobra, nabijena, natresena, preobilna dat će se u krilo vaše jer mjerom kojom mjerite vama će se zauzvrat mjeriti“ (Lk 6, 38). I Sveti Pavao mu odgovara kad potiče kršćane u Korintu: „Bog ljubi vesela darivatelja“ (2 Kor 9, 7).

Predraga braćo, pravu i duboku radost iskusit ćemo jedino zalažući se na putu vjernosti i prijanjanja onomu što smo obećali da ćemo živjeti, hodeći zajedno s braćom koja su naše bratstvo. Mnogo puta će se od nas zatražiti da idemo iznad naših sila, naših planova, naših želja, ali, u to sam siguran, isplati se živjeti ovaj život!

Jednostavno i od srca želim Vam svet i sretan Božić, počinak da s poletom ponovo započnete hod, obogaćeni darom „Onoga koji vam se čitav daruje“ (Sv. Franjo, Pismo generalnom kapitulu i svoj braći, FF 221).

Fra Mauro Jöhri,
Generalni ministar OFMCap.

Rim, Svečanost Bezgrešnog začeca 2006
Preveo s talijanskoga: JŠ

